

Faume Sanllorente

“Els diners no són la solució per a la pobresa”

Veure el periodista català pels carrers de Barcelona, la seva ciutat natal, és una excepció que es produeix en comptades ocasions. El seu lloc és i serà sempre Bombai, assegura.

Pàg. 8

Bombay. Más allá de las sonrisas (Plataforma) reuneix fotos de denúncia, en blanc i negre, del fotògraf Francesc Melcion amb textos seus. Quin és l'objectiu?

Presentar un Bombai fora dels tòpics i donar a conèixer la plataforma Mumbai Action (www.mumbaiaction.org), una agència de notícies *on line* dedicada a denunciar els crims contra els drets humans dels ciutadans més vulnerables de Bombai. Està operativa des de finals de novembre. La vaig crear per donar a conèixer el treball de milers d'entitats que treballen a Bombai per defensar internacionalment els interessos dels ciutadans i aconseguir una ciutat millor.

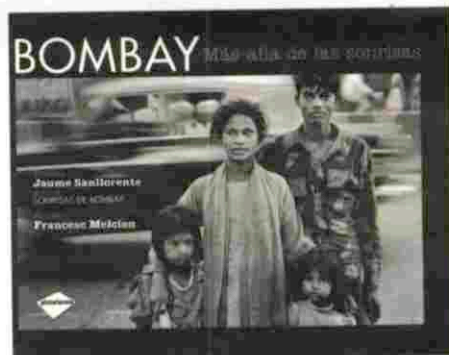
Creu que una imatge val més que mil paraules? Sens dubte. Crec que no sabria descriure tan bé com són moltes zones de Bombai amb paraules com ho fan aquestes fotografies d'en Francesc Melcion. Són realment impressionants. En Francesc té una gran capacitat d'empatitzar amb la retina i la percepció humana. Quan vas passant les pàgines del llibre, no només veus les fotografies, també les sents.

Com és possible que Bombai sigui un dels principals centres econòmics de l'Àsia i també sigui un dels principals focus de pobresa?

L*l vam conèixer gràcies a l'èxit de la publicació ‘Somriures de Bombai’. Però el fet és que ja fa més de cinc anys que es dedica en cos i ànima a defensar els drets dels infants de la ciutat més marginal de l'Índia amb una ONG. Ara torna a fer sentir la seva veu amb un nou llibre.*

Bombai, efectivament, és una Nova York asiàtica, una ciutat cosmopolita amb un gran futur dins del panorama internacional. Amb tot, encara arrossega molts aspectes de l'altra Índia, amb una pobresa marcada per diversos factors: la demografia, el flux constant d'immigrants que arriben a la ciutat provinents d'altres indrets de l'Índia rural, etcètera. És una ciutat de contrastos, i potser per això s'hi fa més greu la situació d'extrema pobresa.

Quin futur els espera als nens de Bombai? Hi ha molta classe mitjana i classe alta, els nens de les quals, afortunadament, tenen el futur assegurat. La dificultat afecta els sectors més desafavorits, com, per exemple, la població que viu en *slums* –barris de barraques–,

En el seu últim llibre, Sanllorente denuncia els crims contra els drets humans dels ciutadans més vulnerables de Bombai.

que no té accés absolutament a res. No obstant això, he pogut veure com, els darrers cinc anys, els que fa que treballa per a ciutadans de Bombai, hi ha hagut un canvi respecte a l'actitud del govern.

Què és el que ha canviat, exactament?

Hi ha més voluntat de canvi i d'emprendre mesures que realment el facin possible. Per exemple, recentment s'ha aprovat un projecte de llei perquè l'any 2011 l'educació sigui obligatòria per a tots els menors que tinguin entre cinc i onze anys. No sabem si serà possible, però del que sí que estic segur és que el discurs de les ONG ha de ser més pacífic i en clau de concòrdia. No ens podem passar la vida criticant només els governants, hem de saber ser crítics també amb nosaltres mateixos per donar oportunitats i ajudar la població amb el que estigui a les nostres mans. Junts i en concòrdia és com podem avançar cap a un Bombai millor.

Al llibre diu que es preveu que el turisme augmenti de manera espectacular, però alhora també creixerà el turisme sexual infantil. Fa por...

Sí, és un peix que es mossega la cua. Tot creixement té perills. Per això és important que entitats de lluita contra l'explotació del menor, com Ecpat Internacional i moltes d'altres, que fan una feina espectacularment útil i bona, no deixin d'apartar la vista cap a aquesta ciutat. Seria espantós que algun dia Bombai estigués en els primers llocs del rànquing de prostitució infantil. Aquí, una vegada més, cal que entitats, institucions internacionals, policia i govern vetllin per l'acompliment de totes les lleis relacionades amb l'explotació sexual de menors.

Els diners serien la solució per sortir de la pobresa i la marginalitat, o hi ha una qüestió més de fons?

No, queda clar que els diners no són sempre la solució. Cal comptar amb programes de govern molt optimitzats que assegurin la continuïtat de les millores, i cal un fons de polítiques conjuntes internacionals en un marc molt més coherent, entre moltes altres coses. A vegades és preferible que un país admeti que no vol respectar els drets humans que no pas que els ratifiqui i després no ho compleixi ■